

Oosterschelde???

22 september 2012

Een maagdelijk wit blad hing een week voor deze tocht gepland was nog steeds aan het prikbord. Vreemd, want een aantal mensen wil graag op zee gaan varen heb ik me laten vertellen. En de Oosterschelde is zout, heeft getijden, er is stroming, golven, wind. Kortom eigenlijk een stuk zee achter een grote dam daar ergens in de verte. Maar nee dus, niemand op de lijst. Zouden we dan echt met z'n tweetjes moeten gaan? Ferre legde op woensdag zijn oor te luisteren en kreeg zowaar Wilfried en Robby zover dat ze megingen. Maar met z'n vieren en dan twee auto's, dat is ecologisch niet verantwoord. Teveel CO² en te kostelijk. Daarbij, het getij stond niet goed, de timing was ietwat fout. Maar niet getreurd. Als we de Grevelingen nu eens opgingen vanaf het recreatiestrand aan de Grevelingendam bij Bruinisse? Dan schotelden we ons een gigantische plas water voor de neus. Zo gezegd, zo gedaan.

Die zaterdag om 07.30u rinkelde mijn GSM: Wilfried belde af want hij had 'het' in zijn

rug waarschijnlijk vanwege het verslechterende weer.

Niets aan te doen, dan maar met drie. Aangekomen bij de club om de boten op te laden, rijdt Pol L. de

parking op, die kwam

voor de

Oosterschelde! Een

snoodaard zou het blad waarop zijn naam al stond,

hebben verwisseld, want hij had zich zeker

opgeschreven. Geen nood, nu waren we terug met

vier. Al trok Pol een bedenkelijk gezicht: moest hij met

die 'snelle vaarders' mee, bedacht hij zich?

Een uurtje later stonden we eenzaam op de betalende parking aan het recreatiestrand.

De regen was opgehouden en een zonnestraal warmde ons al op. Dus geen trui of jekker nodig want ook de wind liet het afweten. Het zonlicht spiegelde kajak en vaarder in het water. Een eindeloze watervlakte strekte zich voor ons uit. Nog geen halfuurtje later kabbelde het water al behoorlijk en duwde de zijwind tegen onze kajaks. Met de blik strak gericht op de draaiende windmolens in de verte, maalden we verder. De golven werden alsmaar groter en het was behoorlijk fris. Zeker als je telkens weer werd nat gespetterd door opspattende golven over de kajak.

Die molens in de verte leken maar niet dichterbij te komen. Het werd varen met 'verstand op nul' en peddelen, peddelen, peddelen. Ondertussen waren we ook al een heel eind uit elkaar gedreven. Een hele tijd voer ik vooraan, maar dan kwam Ferre langs en

zoals in het wielrennen 'erop en erover'. Na wat een eindeloze tijd leek, bereikten we eindelijk de oever waarachter die verdomde windmolens stonden. Hier bleven we even wachten om ons te hergroeperen. Pol kon eindelijk aan zijn fles cola. We bleven langs de

oever varen. Die stond op de kaart rood gearceerd, dus verboden natuurgebied. Geen zeehonden maar wel een aantal duikers staken hun kopje boven het water uit.

Net voor de werkhaven Bommenede konden we dan toch aan een klein strandje uitstappen en de innerlijke mens versterken. Het zonnetje scheen heerlijk en uit de wind was het best aangenaam. Van op de dijk stippelde Ferre de terugweg uit. We zouden doorsteken naar de zuidoever van de Veermansplaat en dan de andere vaargeul

oversteken om zo langs de oever uit de wind verder te varen. Langs de plaat hadden we even de wind mee, maar eens de zuidkant bereikt, moesten we ver uit de oever blijven omdat het daar erg ondiep is. Na het oversteken van de tweede vaargeul groepeerden we terug. Pol kon eindelijk weer eens aan zijn colafles. Die zou nooit leegraken want er werd te weinig gestopt! Nu kwam Herkingen in zicht. Dat haventje hadden we 's ochtends ook al gezien toen we nog niet zolang vertrokken waren. Het einde kwam dus in zicht. Dat was toch nog een verdomd lang eind. Net zoals met die windmolens eerder die dag, leek de oever en het einddoel maar niet dichterbij te komen. Met de onstuimige golven schuin achter moest er heel alert worden gevaren. Even rustig blijven dobberen zat er niet in. Iedereen vond dan ook dat het welletjes was geweest toen we eindelijk het strandje terug bereikten. Enkele surfers leefden zich uit in het beschutte stukje voor het recreatiestrand.

In het zonnetje achter het glas van de cafetaria met een drankje voor onze neus keken we uit over de Grevelingen. Van daaruit leek het water heel kalm. Maar wij wisten wel beter!

Pol.